

SYV SANGE

af Vladimir Vysotskij

TOPPEN

Sletten er fjern og vejret et andet,
én efter én dækker laviner landet
og hér, brager stenskred på stenskred ned.
Man kan dreje fra og undvige dybet,
men vi ta'r en sværere vej mod lyset,
farlig, som en krigssti soldaterne sled.

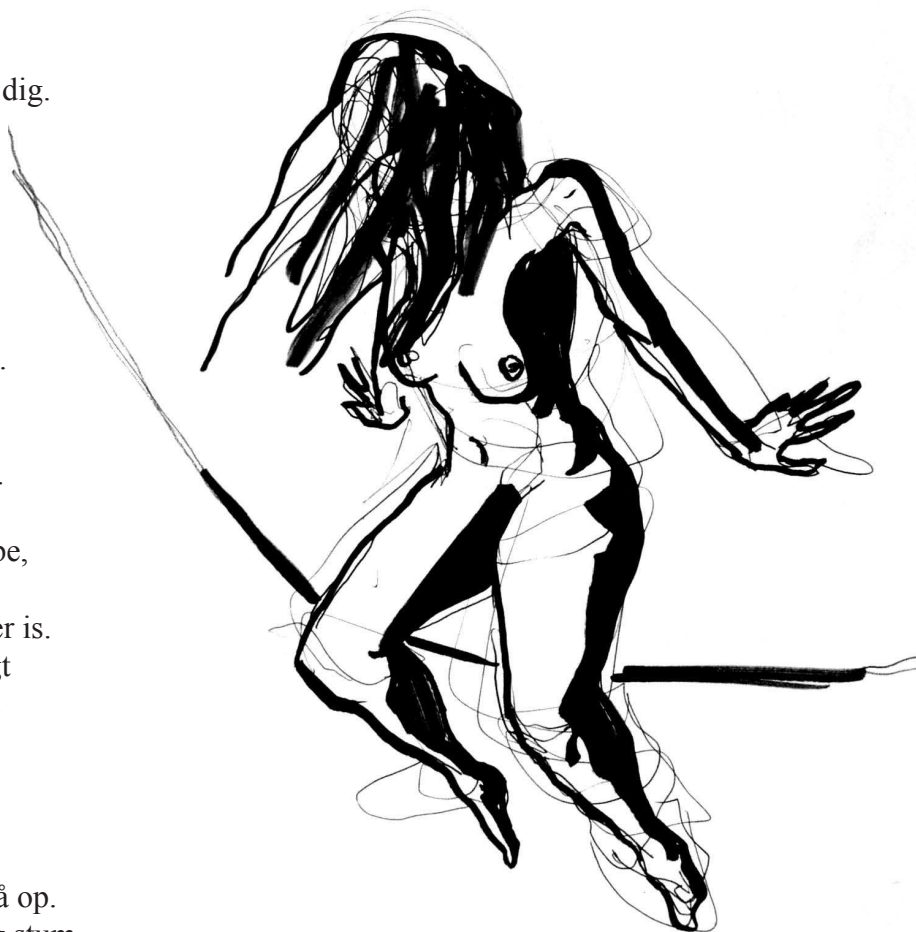
Dén som ikke kom, ingen risiko tog
han har ikke prøvet sig selv og sit mod
om han så kunne plukke stjernerne ned.
I dalen der møder, der ser du ikke
blandt alle din livslykkes skønne blikke
en brøkdæl af bjergenes sande underbarhed.

Ingen højrøde roser og sørgebånd
og et monument så ulig i ånd:
dette bjerg, som har skænket hvile til dig.
Om dagen stråler, som evig ild,
dets tinde af smaragdgrøn is
som ikke lod sig underkaste af dig.

Lad blot folk snakke og bruge mund
men nej, ingen dør uden grund
og bedre hér end af snue eller af druk.
For andre vil komme, deres sjælefred
vil de satse, og med umådeligt slid
klare vejen som du opgav med et suk.

Foran lodrette vægge må du ikke måbe,
på lykketræf skal du ikke håbe,
hér kan du ej stole på klippe, sten eller is.
Vi tror kun på håndens styrke og magt
på vennens hænder og pløkkens skaft
og beder til at livlinen er præcis.

Vi udhugger trin, som ej går tilbage
møjen og sliddet får knæ til at klage
og hjertet vil sprænge brystet for at nå op.
Du har verden i hånden, du er glad og stum
og kun meget lidt misunder du dem,
de andre, som endnu ser frem til denne top.

OM DEN NYE TID

Som en stormklokke hørtes en nat de tunge skridt,
også vi må altså snart tage afsked uden ord.
Ad ukendte stier farer svedende heste i ridt,
men hvor fører de rytterne, vi ved ikke hvor.

Vor tid er en anden, ja, ond, men søg lykken som før,
og i jagten på den vil vi lette, vi vil flyve afsted.
Blot vil venner forgå under jagten, de bedste, de dør,
og i farten ser vi ikke at en ven ikke længere er med.

Og længe endnu vil vi se et bål som en kæmpe ildebrand,
ja, længe vil støvlers knirken synes som et dårligt tegn,
og børn lege krig med de gamle navne, hærdet af tidens tand,
og længe endnu vil folk dele sig op i fjende og i ven.

Men når bulder og brag og gråd og tårer er forbi,
og når vores heste stopper med at ride under os,
når vores piger bytter kappen med kjoler af sidste skrig
må vi ikke glemme, ej tilgive eller tabe, nej, ikke os.

KATERINA, KATJA, KATERINA

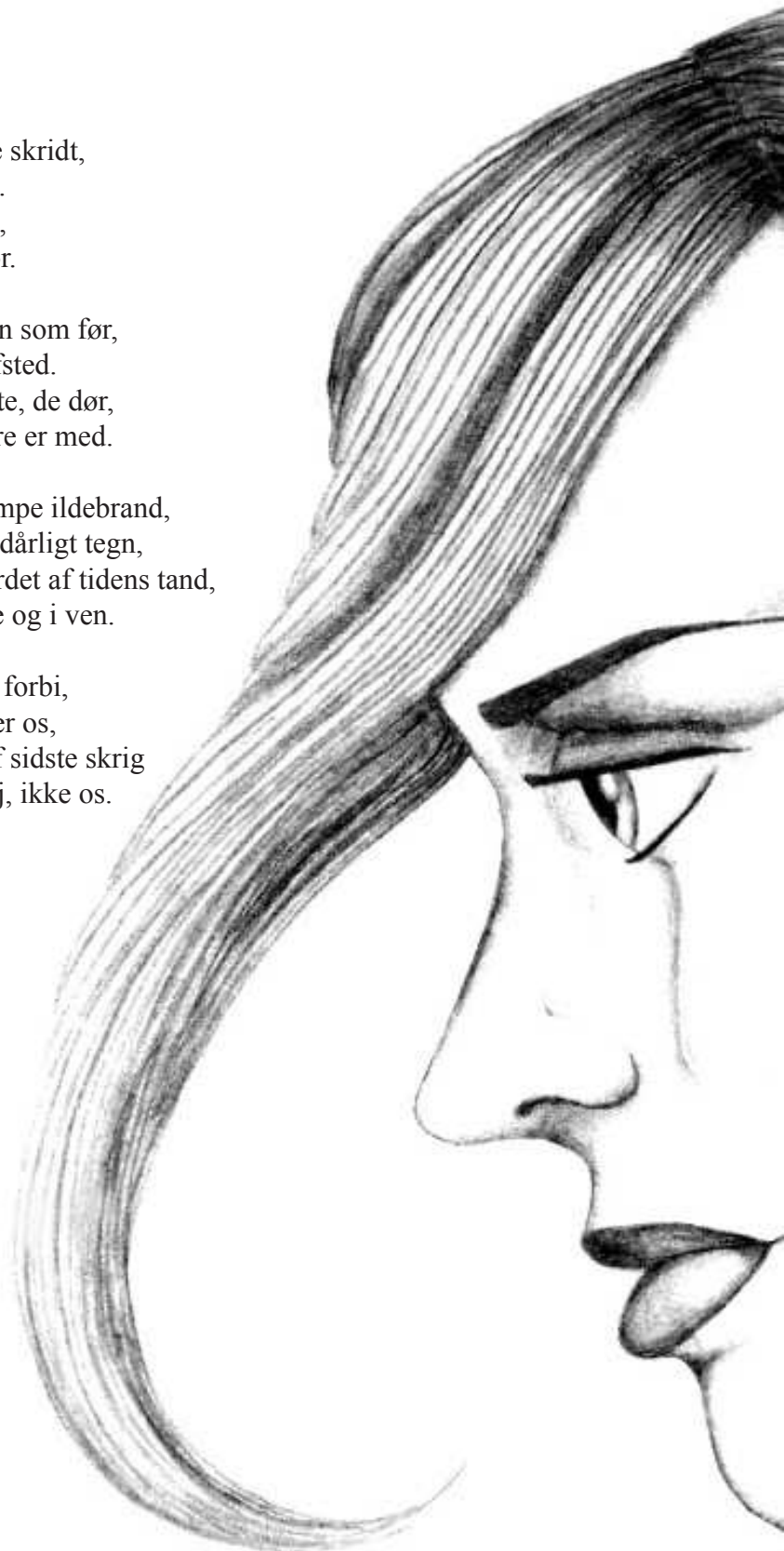
Katerina, Katja, Katerina
alt har du, alt, så vidt jeg kan se,
du er som et træ til en rub og en halv,
når du pyntes stiger din værdi.

Jeg vil klæde dig som herskerinde
i fløj, dun og storhed, ved Guds ord -
skønnere bliver du end Tamarka*, hende
jeg skilte fra livet engang i fjor.

Vær ej bange, Katja, Katerina,
vort liv strømmer bort som en flod,
dette liv er jo ikke værst vel, Katerina,
og til et mord hvert år er jeg dog for god.

Katerina, du har tvivlet for længe,
min skjorte bliver sprængt af mit bryst,
det var alt, lad os nu ikke hænge,
dødsmissen venter, det er vist.

* Notér: Tamarka, lettere foragteligt diminutiv af Tamara

OM SERGEJ FOMIN

Jeg blev stor som enhver snavset bondedreng
vi drak vodka og sang om natten
og Sergej Fomin var ej vellidt i vort slæng
for han var altid lidt vel høj i hatten.

Hos Sergej Fomin sad vi nu engang
og vi drak for vort gensyn som gale
og se så om ikke krigen gik igang
det sagde Molotov i hvert fald i sin tale.

Da jeg meldte mig sagde de: Hej, du,
du kan blive hjemme ved din kompressor,
og jeg afslog, men Sergej blev til min gru
frelst fra hæren af sin far der var professor.

Jeg har gydt mit blod for dig, mit fædreland,
men i mit hjerte fortryder jeg ikke,
jeg har gydt mit blod for Sergej, men han,
han sidder dér, det rager ham slet ikke.

Til filmen går han sagtens nu afsted
hvor de viser vort blod dér på skærmen,
gid han også, han Sergej, nu var med
for at kæmpe hér mod tyskerbærmen.

Men langt om længe fik de sluttet fred
vi smed med glæde vor last og holdt fest,
jeg mødte Sergej Fomin, ham I ved,
han var sovjettens officielle helt.

DE LUNEFULDE HESTE

Langs slugten, på kanten af afgrunden, ja helt ude på dens rand
pisker jeg hestene med min nagejka, pisker dem til de går frem
jeg kan ikke få luft, jeg drikker vinden og opsluger tågens damp
jeg føler med gysende fryd - jeg går til grunde, jeg er fortabt!

Sæt farten ned, åh I heste, sæt den så ned blev der sagt!
og lad være med at lytte til piskens smældende sang!
Men jeg fik lunefulde heste af selve skæbnens magt,
jeg fik ikke levet færdig, jeg vil synge nok en gang!

Jeg giver hestene vand,
jeg ender denne sang
og tøver blot en lille stund
ved denne afgrund.

Jeg kreperer! som et dun på en hånd vil orkanen ta' mig bort,
det er morgen, over sneen farer slæden og fører mig afsted,
Mine heste! løb ej så hurtigt, anstreng jer ikke for hårdt,
sæt farten lidt ned og forlæng min vej mod det sidste tilflugtssted.

Sæt farten ned, åh I heste, sæt den så ned blev der sagt!
for jer skal pisk og knut ikke mere have rang.
Men jeg fik lunefulde heste af selve skæbnens magt,
jeg fik ikke nok af mit liv, jeg vil synge nok en gang!

Jeg giver hestene vand,
jeg ender denne sang
og tøver blot en lille stund
ved denne afgrund.

Vi kom frem - som gæst hos Gud kommer ingen for sent,
men det er sjovt som der er engle dér der synger så gement.
Enten er det en klokke der af gråd har glemt at tone rent
eller også er det er mit skrig til hestene om ikke at strække ben.

Sæt farten ned, åh I heste, sæt den så ned blev der sagt!
jeg bønfalder jer, flyv ej i galop endnu engang!
Men det var lunefulde heste jeg fik af skæbnens magt,
om man blot kunne leve færdig og synge nok en sang!

Jeg giver hestene vand,
jeg ender denne sang
og tøver endnu et sekund
ved denne afgrund.

ANTISEMITERNES SANG

Hvorfor skal vi regnes for ros og banditter,
mon ikke vi sku' blive antisemiter?
Hos dem er der ingen lov at beskytte,
men massernes entusiasme og støtte.

Altså besluttede jeg: nogen må slås,
men er semiter de bedste der fås?
Hvad hvis de nu er fornuftige folk,
og hvad hvis de virkelig tænker på vold?

Men min lærer og ven, som jeg ofte møder
hos købmanden sagde: "Semiter er jøder."
Og det var vel nok et lykketræf, venner,
nu er jeg rolig, jeg ved de er fjender.

Jeg kæmpede længe med min beundring
for Einstein som altid har vakt min forundring,
og tilgiv mig alle, men dog må jeg spørge:
Hvad har Abe Lincoln med dette at gøre?

Blandt dem er Kapler, et offer for Stalin,
blandt dem er den ærede Charlie Chaplin,
Rabinovic, samt ofrene for fascismen
og selve grundlæggeren af marxismen.

Så sagde min ven, der havde taget sin tårn,
at jøderne drikker blod fra kristne børn,
og på ølstuen hørte jeg nogen der sagde
at de korsfæstede Gud i gamle dage.

Blod skal de bruge, de går ud for at dræbe
elefanter og krybdyr i zoologisk have,
og jeg ved at de stjal fra folket der sår
hele kornhøsten fra sidste år.

Langs Kursk- og Kazanbanens sløjfer og kurver
bygger de huse og lever som guder,
jeg er rede til alt, både plyndring og brand,
jeg skal smadre de jøder og frelse mit land.

MASSEGRAVENE

På massegrave står ingen kors,
der findes ej hulkende enker,
én bringer blomsterbuketter til torvs,
en anden ser til ilden brænder.

Hér kæmpede jorden imod hvad den ku',
men nu er den gemt af granit,
hver mands egen skæbne blev slået itu,
hér smeltes hver skæbne til ét.

I den evige ild ses en brændende tank,
og russiske hytter der gløder,
Smolensk i flammer og rigsdagens brand,
soldaterhjertet der bløder.

På massegrave ses enkerne ej
for hér vandrer bare de stærke,
på massegrave bliver kors ikke rejst,
men døden, den kan du vel mærke?

Gendigtet fra det russiske af Fyrst Y.